

Păcatul din pustia Sin (Exodul 16:1-7)

Am văzut că spre sfârșitul capitolului 15, Dumnezeu a împlinit cu vârf și îndesat nevoile poporului evreu. Ei cântiseră din pricina apei amare, iar Dumnezeu a îndulcit-o. În ultimul verset din capitol am văzut un popor care trebuie să fi fost destul de fericit la Elim, unde erau douăsprezece izvoare și șaptezeci de palmieri. Israel o ducea bine - sau poate nu? Din nefericire, autorul ne readuce la refrenul călătoriei-necredința lui Israel.⁹

16:1. Toată adunarea copiilor lui Israel a plecat din Elim; și au ajuns în pustia Sin, care este între Elim și Sinai, în a cincisprezecea zi a lunii a doua după ieșirea lor din țara Egiptului.

Conform versetului din Numeri 33:10, după ce evreii au plecat din Elim, s-au întors să își așeze tabăra lângă *yām sūph* (Marea Roșie). Cu alte cuvinte, poporul trecuse prin Marea Roșie, poposise la Mara și Elim, iar acum își așeza tabăra mai spre sud, lângă Marea Roșie. Această rută sudică era unul din drumurile principale ale expedițiilor miniere egiptene din perioada Împărăției de Mijloc și a celei Noi (între secolele douăzeci și doisprezece î.d.Cr.).¹⁰ Știm că semiții au participat la aceste expediții. Evreii care trăiseră patru sute de ani în Egipt știau cu siguranță despre această rută.

Conflictul dintre israeliții evadați și expedițiile miniere egiptene nu era inevitabil. Activitatea egiptenilor în mine avea loc îndeosebi între lunile ianuarie și martie,¹¹ în vreme ce evreii traversau regiunea după

luna aprilie.¹² Conform versetului din Exodul 13:4, Israel a plecat din Egipt în luna Abib (aproximativ în luna martie), iar versetul de față ne spune că a ajuns la zona minelor după o lună și jumătate.

16:2. Și toată adunarea lui Israel a cântit în pustia aceea împotriva lui Moise și Aaron.

Această plângere este mai gravă și mai de amploare decât cântirea despre care citim în 15:22-26. În primul rând, strigătele poporului se îndreaptă acum nu doar împotriva lui Moise (ca în situația de mai înainte), ci și împotriva fratelui său. În al doilea rând, în 15:24 s-a plâns poporul "în general". Acum "**toată adunarea lui Israel**" deplânge și protestează împotriva condițiilor prezente. În fine, în vreme ce incidentul din capitolul 15 începe cu o descriere a unei nevoi urmate de nemulțumirea unei părți din popor, acest pasaj procedează exact invers. Autorul începe cu cântirile și aruncă imediat asupra acestei nemulțumiri "o lumină negativă".¹³ Necredința și revolta devin un obicei al israeliților.

16:3. Copiii lui Israel le-au zis: "Cum de n-am murit loviți de mâna Domnului în țara Egiptului, când ședeam lângă oalele noastre cu carne, când mâncam pâine de ne săturam? Căci ne-ați adus în pustia aceasta ca să faceți să moară de foame toată mulțimea aceasta."

Deși atacul este îndreptat împotriva lui Moise și a lui Aaron, în ultimă instanță, evreii cântesc împotriva Domnului. Ei pun la îndoială purtarea de grijă a lui Dumnezeu pentru ei și îi defăimează puterea. Rezultatul este că se opun cu ostilitate liderilor cărora El le conferise autoritate. Este vorba aici de un act grav de rebeliune. De fapt, versetul 3 conține cuvinte de trădare: "**Cum de n-am murit loviți de mâna Domnului!**" Tocmai *mâna* care îi nimicise pe egipteni (15:6) și eliberase pe Israel este acuzată acum că nu a nimicit poporul Israel!

Nemulțumirea lor este exprimată clar. Evreii tânjesc după două

lucruri: după pâine și carne.¹⁴ Ei afirmă că ceea ce au avut în Egipt era mai bun decât ceea ce au acum. Acolo au mâncat carne și pâine "pe săturate", o expresie care reflectă ideea de satisfacție. Oare așa să fie? Cât de bine își aminteau ei de Egipt? Oare chiar așa s-a purtat Faraon cu ei? Această idee atinge chiar esența istoriei exodului: a fost mai ușoară slujirea lui Faraon decât slujirea Domnului? (Ironia este că israeliții se plâng acum aflați în slujba Domnului așa cum făcuseră și pe când slujeau lui Faraon.)

Cuvintele israeliților încep de fapt cu întrebarea "Cine?" Însă, atunci când această particulă este urmată de un verb la imperfect, ea exprimă o dorință. Astfel că traducerea corectă este "Cum de ..." (vezi Numeri 11:29).¹⁵

16:4. Domnul a zis lui Moise: "Iată că voi face să vă plouă pâine din ceruri. Poporul va ieși afară și va strânge cât îi trebuie pentru fiecare zi, ca să-l pun la încercare și să văd dacă va umbla sau nu după legea Mea."

Când evreii s-au plâns din cauza sclaviei din Egipt, Faraon le-a luat și paiele, pentru a le face viața și mai grea. Domnul răspunde plângerii lor oferindu-le din belșug cele de trebuință. El promite că "va ploua pâine din ceruri". Acesta este un alt semn miraculos că Dumnezeu este cu poporul Său; este o concesie făcută unui popor care trăiește încrezându-se doar în cele văzute.

Cadoul acesta nu este însă complet gratuit. Dumnezeu îi va pune la încercare pe evrei pentru a le schimba caracterul și a produce în ei ascultare. Deuteronom 8:16 afirmă: "Ți-a dat să mănânci în pustie mana aceea necunoscută de părinții tăi, ca să te smerească și să te încerce și să-ți facă bine apoi." Scopul este de a-i învăța pe copiii lui Dumnezeu să depindă de El.

Testul pentru Israel este anunțat în termeni generali la finalul versetului. Întrebarea este, "va umbla" Israel "după legea Mea" (în original, "va merge în Tora") sau nu? Este revelată și una din legile

speciale: israeliții vor fi obligați să iasă în fiecare zi pe câmp și să strângă pâine suficientă pentru consumul zilnic.

16:5. În ziua a șasea, când vor pregăti ce au adus acasă, vor avea de două ori mai mult decât vor strânge în fiecare zi.

A doua condiție specifică impusă de lege este ca timp de cinci zile pe săptămână, evreii să strângă pâine zilnic, dar zilele a șasea și a șaptea vor fi diferite. În ziua a șasea vor fi obligați să strângă o porție dublă de pâine, astfel încât să le ajungă și pentru ziua următoare. Munca în ziua a șaptea nu este permisă.¹⁶

Legile privitoare la Sabat datează dinainte de codul de legi sinaitic. Aceasta nu reprezintă însă o problemă, deoarece ele reflectă relatarea creației din Geneza 2.1-3. Sabatul este o regulă impusă prin creație.

În Egiptul antic nu s-a descoperit nici un concept referitor la odihna de Sabat.¹⁷ Acest lucru subliniază diferența dintre Domnul și Faraon: Dumnezeu Vechiului Testament este plin de compasiune și purtare de grijă pentru poporul Său. Faraon nu a fost decât un conducător tiran. De aceea, repetarea legii sabatice în cadrul decalogului din Deuteronom scoate în evidență rolul său de a comemora eliberarea lui Israel din robie (Deuteronom 5:15).

16:6-7. Moise și Aaron au zis tuturor copiilor lui Israel: Astă-seară veți înțelege că Domnul este Acela care v-a scos din țara Egiptului. Și mâine dimineață veți vedea slava Domnului; pentru că v-a auzit cârtirile împotriva Domnului; căci ce suntem noi, ca să cârtiți împotriva noastră?

Israel va primi două semne fizice, pentru a înceta să cârtească și pentru a vedea nebunia căilor sale. Primul semn este că evreii vor primi hrană chiar în seara aceea - probabil carnea menționată în versetul 8 (vezi folosirea lui "seară" în cele două versete). Un al doilea semn va

apărea de dimineață: "slava Domnului" , slava Shekinah, va apărea înaintea poporului. În versetele 9-10 prezența Domnului se manifestă în norul care i-a condus pe evrei prin pustiu. Tot dimineața poporul va primi și pâinea miraculoasă (16:13).

Moise și Aaron citesc bine ce anume este în inima poporului. Israelii luptă împotriva Domnului deoarece El i-a condus afară din Egipt. Ei își varsă mânia în mod nejustificat împotriva celor doi profeți, ascunzându-și astfel necredința în Domnul și lipsa de credincioșie față de El.

Aplicație

Evreii se îngrijorau că nu vor avea de mâncare și își doreau să fi murit în Egipt. Ei își aminteau, probabil în mod greșit, că în sclavie aveau mâncare din belșug. În momentul de față nu aveau nimic. Se temeau pentru viețile lor. Aceștia erau oameni cărora le-ar fi fost de mare folos învățăturile date de Isus în Predica de pe Munte, când a spus: "De aceea vă spun: "Nu vă îngrijați de viața voastră, gândindu-vă ce veți mânca sau ce veți bea; nici de trupul vostru, gândindu-vă cu ce vă veți îmbrăca. Oare nu este viața mai mult decât hrana și trupul mai mult decât îmbrăcămintea?... Nu vă îngrijați dar de ziua de mâine; căci ziua de mâine se va îngriji de ea însăși. Ajunge zilei necazul ei" (Matei 6:25, 34).

Nu suntem noi ca evreii? De multe ori ne găsim în situații dificile, teama crește în noi și privim înapoi cu regret și dorind ca lucrurile să fi luat o altă turnură. În realitate, astfel de atitudini dovedesc o lipsă acută de încredere în suveranitatea lui Dumnezeu și în ideea că planul Său este dus la îndeplinire în ceruri și pe pământ. Cu siguranță ar trebui să ne regretăm păcatul și să ne pocăim, dar și să înțelegem că voia lui Dumnezeu se împlinește și că lucrurile nu pot decurge altfel.

În plus, trebuie să înțelegem că Dumnezeu ne va pune la încercare, așa cum a pus la încercare pe Israel. Ca și creștini, astfel de

încercări ne pot aduce multe beneficii, cum ar fi întărirea credinței și dependenței noastre de Dumnezeu, sau revenirea la felul dumnezeiesc de trăire și gândire; sau pot exista multe alte motive. Așa că haideti să nu ne revoltăm atunci când lucrurile se complică, ci să mergem mai degrabă înaintea lui Dumnezeu în rugăciune și să-L slujim cu toată inima, cu tot sufletul și cu toată mintea noastră.